

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ДРУГИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ
23 П бр. 1257/19
Дана 11.02.2020. године
Београд, ул.Катанићева бр.15

У ИМЕ НАРОДА

ДРУГИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија мр Јелена Драговић, поступајући као судија појединац, у парници тужиоца Александра Костића из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED] чији је пуномоћник Жарко Боровчанин, адвокат из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], против туженог Синдиката полиције Слога из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], кога заступа Ана Јакшић, адвокат из Београда, ул. Војводе Миленка бр. 4, ради накнаде штете, вредност предмета спора 300.000,00 динара, по одржаној и закљученој главној и јавној расправи, дана 11.02.2020. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Александра Костића којим је тражио да се обавезе тужени Синдикат полиције Слога да уклони са своје веб странице текст "За правника УКП решење није управни акт" и да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом у складу са Законом о затезној камати почев од 11.02.2020. године, као дана пресуђења па до исплате, **као неоснован.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Пуномоћник тужиоца је дана 02.02.2018. године поднео суду тужбу ради накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа у којој је навео да је тужилац дипломирани правник запослен у Управи криминалистичке полиције у седишту Министарства унутрашњих послова у Београду, на радном месту послови праћења прописа и европских интеграција са стручним квалификацијама за обављање послова наведеног радног места. У том својству, тужилац је поступио када је за потребе Сектора за људске ресурсе сачинио одговор Управе

криминалистичке полиције 03/2 број 1966/15-287 од дана 01.06.2017. године да одлука о разрешењу члана Радне групе за истраживање убиства новинара Милана Пантића није управни акт. Наведено из разлога што одлука о радном ангажовању полицијског службеника Управе криминалистичке полиције као члана у Радној групи није акт који садржи обележја управног акта, како је образложено, већ је реч о одлуци која није подложна правним средствима и реч је о акту попут налога, којим се запосленом дају конкретни налози у оквирима послова и радних задатака на које је распоређен (радног места на које је распоређен). Даље је навео да је реч о акту који послодавац, односно, овлашћено и надређено лице, директор полиције налаже запосленом да изврши неко конкретно задужење у оквирима свог радног места и задатка против ког запослени нема правног средства, јер извршењем наредбе врши послове свог радног места. Све наведено је са правно теоријског и практичног аспекта, а на основу теорије управног права и Закона о општем управном поступку навео и сам тужилац у свом мишљењу-предлогу, када је образлагао зашто такав спроведени акт којим се запослени разрешава дужности члана у радној групи није управни акт, те да са тог разлога запослени који је разрешен нема права на правно средство против таквог спроведеног акта, истакавши да је његов правни став уважаио директор полиције доношењем решења од 09.08.2017. године којим је одбачена жалба полицијског службеника П.С. као недозвољена, што је и Жалбена комисија Владе потврдила решењем од дана 04.10.2017. године о одбијању жалбе као неосноване. Због датог мишљења, тужени Синдикат полиције Слога кренуо је у праву "хајку" на тужиоца, објављујући на својој веб страници текст "За правника УКП решење није управни акт", у којем злонамерно и малициозно са намером да јавно понизи тужиоца коментарише његово правно мишљење дато у вршењу послова и радних задатака тужиоца, додатно нападајући његов морални интегритет изношењем злонамерних, малициозних и нетачних тумачења тужиочевог кретања у служби, износећи злонамерне коментаре на рачун тужиоца и његових професионалних способности. На наведени начин Синдикат полиције је одступио од циљева због којих се синдикати оснивају, одступајући од улоге коју треба да има у друштву, вршећи јавно злостављање и омаловажавање тужиоца изношењем неистина о његовој стручности и квалификацијама. Разлози оваквог напада и дисквалификација тужиоца и његових способности нису искључиво у самом мишљењу које је само повод конкретног напада. Прави су разлози у свакодневним активностима тужиоца на спровођењу законитости у свим аспектима, па и аспекту који се односи на примену закона у односу на разноврсне захтеве полицијских службеника који су изгледа чланови туженог Синдиката полиције Слога. Иако интернет страница (веб страница) туженог нема својство средства јавног информисања, али је доступна свим корисницима Интернета, тако да је тужени објављивањем на својој веб страници јавно изнео злонамерне и неосноване тврдње, којима је оклеветао и увредио тужиоца и нанео му нематеријалну штету у облику душевне боли због повреде угледа и части. Тужилац је због наведеног трпео душевне болове у дужем трајању од чега јаке душевне болове непосредно након објаве који су током времена постали нешто слабији али су трајали укупно више од шест месеци, имајући у виду да је текст на веб страници туженог објављен дана 01.08.2017. године, истакавши да се душевни бол посебно огледа у чињеници да је тужени морао да објашњава својим старешинама да је мишљење Управе криминалистичке полиције у свему у складу са законом и да није направио професионалну грешку када је сачинио мишљење да одлука о разрешењу члана радне групе није управни акт. Такође, у наведеном временском периоду тужилац је морао да даје објашњења другим колегама да наводи из текста туженог нису тачни што наводи на чињеницу да је више десетина колега прочитало објављени текст на веб страници туженог и поверовало у његову истинитост, нагласивши да су наведени болови последица јавног напада на професионални и људски интегритет тужиоца, који годинама ради и гради репутацију у Министарству унутрашњих послова и на свим другим местима на

...je kada on zaposlen, i profesionalni i ljudski integritet su za tužioца највише вредности које је у животу остварио па не може да допусти да их било ко и то без икаквог основа нарушава. Предложио је да суд усвоји тужбени захтев, као и да обавезе туженог да му накнади трошкове поступка које је определио.

Пуномоћник туженог је у одговору на тужбу од дана 04.02.2019. године оспорио тужбу и постављени тужбени захтев и по основу и по висини, наводећи да оспорава тачност свих тужиоцевих навода и инстистира на достављању доказа који потврђују исте, односно, на саслушању свих старешина којима је тужилац морао да даје објашњење поводом чланка. Пуномоћник туженог је оспорио навод да је тужилац уживао одређени углед и предложио да се доставе докази да је тужилац био угледан правник и угледан радник МУП-а, односно, да се доставе докази на околност "у чијим очима" му је опао углед и кредибилитет. Даље је навео да су у спорном тексту "За правника УКП решење није упрани акт" објављене искључиво чињенице уз синдикално критичко мишљење о одређеној правној теми, оспоравајући тврдњу да је против тужиоца покренута "хајка" јер се једним чланком не може водити хајка. Спорни критички чланак није злонамеран, малициозан нити служи за јавно понижење тужиоца, нити је то ичија намера. Чланком се не напада морални интегритет тужиоца изношењем злонамерних коментара, јер такви коментари у тексту не постоје, нити постоје злонамерни коментари читаоца текста, истакавши да све што је написано и објављено у чланку тачно представља критичко виђење проблема из синдикалног угла. Циљ текста је обавештење чланова који даје допринос јавној расправи синдикалних активиста, полицијских службеника, осталих запослених у МУП, грађана и стручне јавности. Рад синдиката регулисан је чл. 6 Закона о раду где се запослени добровољно удружују ради заступања, представљања, унапређења и заштите својих професионалних, радних, економских, социјалних, културних и других појединачних и колективних интереса. Интерес синдиката јесте поспешивање јавне расправе стручних лица који су полицијски службеници на задату тему, а што је и постигнуто. У спорном тексту су дате све релевантне информације и наведене чињенице, у прилог су дата документа и цитати прописа, те тужилац ниједном једином речју није оклеветан нити има разлога да буде увређен. Даље је навео да је тужилац полицијски службеник, правник, који је, ако и сам наводи, за потребе Министарства унутрашњих послова дао своје субјективно мишљење а није неко ко је овлашћен да тумачи законе. Сваки стручњак и врсни правник би у том случају био поносан на себе јер има прилику да заступа и брани свој професионални став, а колеге убеди у исправност својих ставова, уколико су му колеге поверовале, те да у случају да тужилац својом стручношћу и снагом свог ауторитета није успео да одбрани свој став при тумачењу закона, разумљиво је зашто би евентуално трпео душевне болове сматрајући да му је повређен углед и част. Тужилац у време рада и док је на раду јесте јавни службеник и као такав је "апсолутно јавна особа" и због таквог статуса тужилац не може очекивати ниво заштите као обични грађани. У овом случају постоји јавни интерес(чланови овог синдиката јесу представници јавности) да сазнају ко како и на који начин обавља службени посао који му је поверен. Посао јавности јесте да субјективно цени уз приложене аргументе да ли полицијски службеник добро ради свој посао, да ли је и колико је стручан. Пуномоћник туженог је надаље навео да је чланак прошао поприлично незапажено јер је добио 24 ознаке за свиђање, а да је испод текста написан један коментар, те је с тим у вези дискутабилно и неразумљиво да је тужилац трпео јаке душевне болове који су трајали више од 6 месеци због чланка који је поприлично незапажен. Надаље, Синдикат полиције Слога не поседује свој веб сајт у формалном власништву. У време подношења тужбе, али и раније Синдикат полиције Слога као правно лице није имао, нити сада има у својству правног лица закупљен веб сервер са адресом веб странице те у том смислу није

Чланак је да је формалну веб страницу поседују Удружени синдикати Србије "СЛОГА" на адреси <http://sloga.org.rs> са фиксном ИП адресом: 138.201.62.17 регистровано код интернет провајдера Dream Technologies Group doo Јурија Гагарина 14-Л Београд, те да на тој формалној страници синдиката није објављен спорни текст под насловом "За правника УКП решење није управни акт", истакавши да тужилац није прецизирао назив и адресу веб сајта синдиката нити је поднео доказе да је Синдикат полиције Слога у формалном поседу и да је власник веб сајта на ком се налази чланак који је приложен уз тужбу. Истакао је приговор недостатка пасивне легитимације из разлога што је спорни чланак објављен на веб страници која није власништво туженог нити је исти у закупу нити у коришћењу исте, нити је чланак објављен од стране туженог. Предложио је да суд одбије тужбени захтев, трошкове поступка је тражио и определио.

Суд је одлучујући о основаности тужбеног захтева, у доказном поступку извео све потребне доказе, те је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, у смислу члана 8 ЗПП-а, утврдио следеће чињенично стање:

Читањем текста "За правника УКП решење није управни акт" објављеног на веб страници <http://sindikatspolicije.net> дана 01.08.2017. године, суд је утврдио да је у истом наведено да је самостални вршилац А.К. из Управе криминалистичке полиције доставио одговор Сектору за људске ресурсе да решење Дирекције полиције којим се П.С. разрешава дужности члана радне групе за расветљавање убиства новинара Милана Пантића и у истом навео да се Решење о разрешењу не може сматрати управним актом. Према иницијалима обрађивача предмета А.К. који користи локални телефонски број МУП који се може видети у допису, ради се о самосталном извршиоцу у УКП Александру Костићу, који непрофесионално и крајње злонамерно даје следеће образложење: "Наведено решење које је уручено полицијском службенику П.С. не може се сматрати управним актом у смислу Закона о општем управном поступку, који прописује шта је управни акт и управна ствар као и двостепеност одлучивања у поступку решавања управне ствари. Такође, наведеним решењем није предвиђена могућност подношења жалбе, јер се овим решењем не одлучује о правима и обавезама у управном поступку". Костић предлаже Сектору за људске ресурсе да Жалбеној комисији Владе поднесе предлог да се жалба одбаци као недозвољена. У име директора полиције в.д. начелника УКП такав срамни допис потписао је Игор Арсић, заменик начелника УКП. Александар Костић као ни Игор Арсић не поседују безбедносне сертификате за приступ тајним документима у овом случају документима ознаке тајности "строга поверљиво". Како медији пишу Александар Костић, правник по струци, био је начелник службе за откривање ратних злочина МУП до 2009. године, после тога прелази на место помоћника начелника комуналне полиције града Београда на предлог Николе Ристића, начелника комуналне полиције. Костић је разрешен дужности због као наводе медији урушавања угледа комуналне полиције. По разрешењу дужности, Костић се враћа у Министарство унутрашњих послова у Управу криминалистичке полиције да би између осталог као врстан правник тумачио законе и предлагао оно што није у опису његовог задужења. Колега П.С. је жалбу предао непосредно Жалбеној комисији Владе 15.05.2017. године, иста још увек није решена несавесним радом надлежног лица у Сектору за људске ресурсе, који је био у законској обавези да достави изјашњење Жалбеној комисији Владе како би предмет био решен. Искрено се надамо да у Жалбеној комисији Владе не решавају правници попут Александра Костића јер би са таквим ставом и незнањем многи полицијски и државни службеници били оштећени, а правничка струка осрамоћена.

Читањем Обавештења РС. МУП, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције 03/2 број:1966/15-887 од дана 01.06.2017. године упућеног Сектору за људске ресурсе, Одељењу за односе са запосленим, Начелнику ПС, суд је утврдио да су га истим обавестили да је у складу са чл.125 Правилника о унутрашњем уређењу и системаизацији радних места у МУП Пов. 01 број 2149/16 од дана 02.03.2016. године и Пов. 01 број 6929/16 од 17.08.2016. године донето решење СП 03 број 513/17 од дана 04.05.2017. године о измени решења Стр.пов 03 број 1898/14 од дана 18.11.2014. године, којим је образована Радна група за расветљавање убиства новинара Милана Пантића, који су и достаили у прилогу акта. Решењем СП 03 број 513/17 од дана 04.05.2017. године разрешава се полицијски службеник ПС дужности члана радне групе за расветљавање убиства новинара Милана Пантића .Наведено решење које је уручено дана 08.05.2017. године полицијском службенику П С , не може се смтрати управним актом у смислу Закона о општем управном поступку. Који прописује шта је управни акт и управна ствар као и двостепеност одлучивања у поступку решавања управне ставри. Такође, наведеним решењем није предвиђена могућност подношења жалбе, јер се овим решењем не одлучује о правима и обавезама у управном поступку. У истом је предложени да Сектор за људске ресурсе достави Жалбеној комисији Владе РС изјашњење којим се оспорава основаност жалбе на предметно решење као и да се предметна жалба одбаци као недозвољена у складу са чл. 167 Закона о општем управном поступку.

Читањем дописа РС, МУП, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције 03/2-6 број: 7-472/15 од дана 22.11.2017. године упућеног Александру Костићу, суд је утврдио да је истим обавештен Александар Костић да је у одлучивању по његовом захтеву применио институт раздвајања информација, сходно чл. 12 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, односно, да је одређене информације у траженом документу, које се односе на личне податке полицијског службеника на кога се односи документ учинио недоступним.

Саслушан у својству парничне странке, тужилац Александар Костић је на рочишту одржаном дана 11.02.2020. године навео да га је 2017. године, више његових колега, а један од њих је Дејан Трипковић, Ненад Симић, и још његових колега, Владан Машић и Игор Арсић, позвало да му кажу да је објављен текст на сајту туженог у коме је наведено да је он нестручан, неспособан за послове свог радног места, да је на то радно место доведен да ускраћује права запосленима, да не зна основне принципе права, јер је навео да одлука о разрешењу члана радне групе, није управни акт. На том сајту су наведене одредбе ЗУП-а, скениран је допис у ком је тужилац навео зашто та одлука није управни акт, уз исмејавање тог документа, да је то срамни документ, и да је такав документ потписао тужиочев претпостављени, који је вероватно незналица јер је потписао срамни документ. Наслов тог документа је “да за правника У КП-а решење није управни акт”. У наведеном тексту је оспоравана цела тужиочева професионална каријера која је више од 20 година, где је одговорно и професионално обављао све поверене послове, да је обављао послове именованог лица и да је био високи руководилац у МУП-у, пре објављивања ових текстова, као и даје обављао послове од државне важности. Даље је навео да га људи познају у МУП-у и ван МУП-а, у професионалним и правничким круговима, да је има преко 50 телефонских разговора када је објављен овај текст, а после тога је сукцесивно имао разговоре, а поводом тог текста својим руководиоцима је морао да реферише зашто је навео да поменута одлука није управни акт, уз напомену да је то његово правно мишљење. Сматра да је ово писање било директно уперено против његове личности, јер његово мишљење иде сектору за људске ресурсе, а онда они дају одговор жалбеној комисији Владе РС, те да је наведеним

Тужени повредио свој статут, након подношења тужбе суду и достављања тужбе туженом на одговор, тужени је уклонио са своје ВЕБ странице текст "За правника УКП решење није управни акт", и угасио је своју ВЕБ страницу и основао другу. Надаље је навео да је нападе који су изнети у спорном тексту преживео срамно и веома тешко, јер је морао да се правда својим колегама и да објашњава зашто је неко нешто писао тако о њему, а такође је то морао да објашњава својој широј и ужој породици, јер је истицао лажно његове професионалне неспособности. Хипотетички, чак и да је тачно да је погрешно, тужени није требало тиме да се бави, јер то није улога синдиката, те да је то лоша намера туженог уперена на његову личност. Надаље је навео да је пракса Сектора за људске ресурсе да пре него што састави своје мишљење, достави организационој јединици на изјашњење а да су сви људи који су га звали после спорног текста људи код којих је уживао углед. Такође је навео да су му пријатељи, колеге и претпостављени, када је објаснио након спорног текста зашто је дао такво мишљење веровали, односно уважавали су његово мишљење, јер су и добили правно образложење да су чињенице које су наведене у спорном тексту неистините.

Саслушан у својству представника синдиката Драган Жебељан је на рочишту одржаном дана 11.02.2010. године навео да није спорно да је Синдикат објавио текст који је предмет овде тужбеног захтева, да они стоје иза тог текста, односно, иза свих навода, с тим што је истакао да овде тужиоца лично познаје, и жао му је што му се тужилац није обратио, ако му је било шта у том тексту засметало, јер би они скинули текст са сајта, као што су и учинили након подношења предметне тужбе. Текст није био малициозан, нити је био усмерен на повреду угледа и части овде тужиоца, већ критички, јер очигледно да просечан полицијски службеник уколико види назив "решење" да ће помислити да је то управни акт и да му припадају сва права из ЗУП-а. Синдикат штити права својих чланова, а у овом случају била су нарушена права Предрага Симоновића, члана синдиката, у том смислу синдикат је овом члану пружио подршку и правну помоћ, објављујући овај текст. Пре правног мишљења овде тужиоца, тужилац је уручио решење Предрагу Симоновићу и посебно му истакао да је документ означен као "строго поверљив", јер у наслову испред броја стоји ознака СП. У том периоду Костић ни Симоновић нису поседовали сертификат о приступу тајним подацима који регулише Закон о тајности података. Тужилац је тада Симоновићу рекао да нема право да то решење никоме показује и да нема право на жалбу, а представник је Симоновићу ипак препоручио да напише жалбу жалбеној комисији јер се ради о повреди његових права. Надаље је навео да навод из текста "искрено се надамо да у Жалбеној комисији Владе, предмет не решавају правници попут Александра Костића, јер би се таквим ставом (не)знањем, многи полицијски и државни службеници били оштећени, а правничка служба осрамоћена," није конкретно писао, а да његово искуство говори да је Управни суд у 95% случајева, усвајао тужбе против одлука Жалбене комисије, нагласивши да му је жао ако се тужилац осећао "прозваним" овим текстом, с његове стране, те да тужиоцу може да се извини.

Приликом оцене изведених доказа суд је утврдио да је Александар Костић, овде тужилац, дипломирани правник запослен у Управи криминалистичке полиције у седишту Министарства унутрашњих послова у Београду, на радном месту послови праћења прописа и европских интеграција са стручним квалификацијама за обављање послова наведеног радног места. У том својству, тужилац је поступао када је за потребе Сектора за људске ресурсе сачинио одговор Управе криминалистичке полиције 03/2 број 1966/15-287 од дана 01.06.2017. године да одлука о разрешењу члана Радне групе за истраживање убиства новинара Милана Пантића није управни акт из разлога што одлука о радном ангажовању полицијског службеника Управе криминалистичке полиције као члана у Радној групи није акт који садржи обележја управног

... је образложено, већ је реч о одлуци која није подложна правним средствима и реч о акту попут налога, којим се запосленом дају конкретни налози у оквирима послова и радних задатака на које је распоређен (радног места на које је распоређен), односно, реч је о акту којим послодавац, односно, овлашћено и надређено лице, директор полиције налаже запосленом да изврши неко конкретно задужење у оквирима свог радног места и задатка против ког запослени нема правног средства, јер извршењем наредбе врши послове свог радног места. Наведени правни став је уважио директор полиције доношењем решења од 09.08.2017. године којим је одбачена жалба полицијског службеника П.С. као недозвољена, што је и Жалбена комисија Владе потврдила решењем од дана 04.10.2017. године о одбијању жалбе као неосноване. Због датог мишљења, тужени Синдикат полиције Слога је објавио на својој веб страници текст " За правника УКП решење није управни акт", у којем је коментарисано његово правно мишљење дато у вршењу послова и радних задатака тужиоца, где је између осталог наведено "искрено се надамо да у Жалбеној комисији Владе, предмет не решавају правници попут Александра Костића, јер би се таквим ставом (не)знањем, многи полицијски и државни службеници били оштећени, а правничка служба осрамоћена". Такође је утврђено да интернет страница (веб страница) туженог нема својство средства јавног информисања, али је доступна свим корисницима Интернета, те да Синдикат полиције Слога не поседује свој веб сајт у формалном власништву. Синдикат полиције Слога као правно лице није имао, нити сада има у својству правног лица закупљен веб сервер са адресом веб странице те у том смислу није формални власник ниједног веб сајта, те формалну веб страницу поседују Удружени синдикати Србије "СЛОГА" на адреси <http://sloga.org.rs> са фиксним ИП адресом: 138.201.62.17 регистровано код интернет провајдера Dream Technologies Group doo Јурија Гагагина 14-Л Београд.

Применом материјалног права на утврђено чињенично стање, суд је одлучио као у изреци пресуде, из следећих разлога:

Прописи Устава Републике Србије у члану 23. наводи да је људско достојанство неприкосновено и да су сви дужни да га поштују и штите. Термин „достојанство” уобичајено се користи да означи част и углед једне особе. Закон о облигационим односима регулише ову врсту права на накнаду штете у члану 198. и предвиђа да ко другоме повреди част, као и ко износи или преноси неистините наводе о прошлости, знању, способности другог лица или о чему другоме, а зна или би морао знати да су неистинити, и тиме му проузрокује материјалну штету, дужан је да је накнади. Не одговара за проузроковану штету онај ко учини неистинито саопштење о другоме не знајући да је неистинито, ако је он или онај коме је саопштење учинио имао у томе озбиљног интереса. Уколико услед повреде части и угледа оштећени трпи душевне болове, суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и њихово трајање то оправдавају, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству. Приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд води рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом (члан 200. ЗОО-а).

У смислу наведене законске одредбе, повреда угледа и части подразумева скуп објективних и субјективних елемената, које је потребно ценити у свакој конкретној ситуацији. Част је скуп човекових врлина и мишљење које појединац има о себи самом, а углед је објективна категорија, која подразумева став и мишљење, које има средина о личности неког појединца. Дакле, да би се оштећеном лицу признало право на новчану сатисфакцију због наведеног вида

... погрешно је постојање узрочно-последичне везе између догађаја којим је штета изазвана и настанка нематеријалне штете, као и уверење суда да је у конкретном случају правично досудити оштећеном лицу, новчану сатисфакцију.

Право на част и углед је право на поштовање људске части и заслуженог стеченог угледа лица. Право на углед штити од стварања погрешне представе о лицу које нарушава његово добро име. Да би постојала повреда права на част и углед, информација треба да поседује лезиону способност, треба да постоји препознатљивост субјекта информације, лична погођеност субјекта информације и непропорционалност информације. Неистинитост је кључно својство информације када је реч о повреди права на част и углед, јер само неистинита информација може да представља клевету као повреду права на част и углед. Са неистинитом информацијом се изједначава и непотпуна информација. Само чињенични исказ, али и чињенични исказ као део мешовитог суда-комбинован са вредносним судом, могу да буду неистинити. Чињенични исказ је онај за чију проверу истинитости постоји објективно мерило. Правне последице објављивања информација, па и накнада штете, могу се изрећи само ако је информација која представља чињенични исказ неистинита, односно ако није доказано истинита. Ако је информација таква да доводи у питање нечију част и углед, тада нема обавезе субјекта информације да доказује неистинитост те информације о себи, него је на ономе ко информацију објави терет доказивања да је она истинита.

Дакле, на основу свега несумњиво произилази да у конкретном случају не постоји узрочно-последична веза између догађаја којим је штета изазвана и настанка нематеријалне штете. По оцени суда тужени је спорним текстом "За правника УКП решење није управни акт" износио критички став о одређеној правној теми, што је и представник синдиката приликом давања исказа потврдио, односно, исто представља критичко виђење проблема из синдикалног угла, те циљ објављивања истог никако није у циљу омаловажавања, потцењивања или непоштовања тужиоца, а с друге стране циљ текста је обавештење чланова који даје допринос јавној расправи синдикалних активиста, полицијских службеника, осталих запослених у МУП, грађана и стручне јавности, што све говори да је тужени поступао у циљу унапређења и заштите професионалних, радних, економских, социјалних, културних и других појединачних и колективних интереса.

Даље, с друге стране да би тужилац као оштећено лице имао право на новчану сатисфакцију, неопходно је да исти докаже да му је радња штетника, у овом случају туженог Синдиката полиције Слога проузроковала штету, међутим исти није поступио у смислу одредбе члана 231 ЗПП-а, јер на основу свих изведених доказа произилази да тужиоцу ни на један начин није проузрокована штета, имајући у виду да је тужилац и даље запослен на радном месту на које је и изабран, као и чињеницу да тужиоцу радња туженог није утицала на назадовање у даљој каријери, односно, да нема повреде угледа, с обзиром да из исказа и самог тужиоца произилази да су сви његови пријатељи након разговора са њим задржали високо мишљење о њему, те је суд оценио да нису испуњени услови у смислу цитиране одредбе материјалног права, те донео одлуку као у изреци пресуде.

Одлучујући о истакнутом приговору недостатка пасивне легитимације на страни туженог, суд је нашао да је исти неоснован с обзиром да из писаних доказа и то текста објављеног на веб страници <http://sindikatpolicije.net> дана 01.08.2017. године као и исказа представника синдиката Драгана Жебељана несумњиво произилази да је Синдикат полиције Слога, овде тужени, објавио

...правна уки решење није управни акт".

Приликом одлучивања суд је изводио и друге доказе и ценио и остале наводе изнете током поступка, али их није посебно образлагао, налзећи да су без утицаја за доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео на основу члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, обавезујући тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка и то: на име заступања из реда пуномоћника-адвоката на 2 одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, на име заступања из реда пуномоћника-адвоката на 1 неодржаном рочишту у износу од 4.500,00 динара, име састава одговора на тужбу и једног образложена поднеска у износу од по 6.000,00 динара, односно у укупном износу од 31.500,00 динара, сходно вредности предмета спора, а према важећој АТ у време пресуђења.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове пресуде може се изјавити жалба Вишем суду у Београду, а преко овог суда, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

СУДИЈА

мр Јелена Драговић

